

"L'altre surrealista" de Cadaqués, en els seus vuitanta-sis anys.

paperets

En el seu *Diccionari General del Surrealisme*, René Passeron diu que Planells hauria de ser avui redescobert tal com es mereix. Però Joan-Josep Tharrats, en un article a *Diari de Girona-Los Sitios*, es pregunta si això serà mai possible en una societat "on l'atenció i la glorificació sols es reserva a uns quants escollits que són classificats com els primers de la llista, en una cursa d'obstacles que ja té el seu guanyador". I aporta una prova simptomàtica d'aquesta situació: la menció d'Àngel Planells ha estat eliminada sense escrúpols de la versió castellana recent del Diccionari de Passeron. "No fos cas —diu— que algunes vaques sagrades, que ja tenen el lloc assegurat, s'enfadessin".

A Planells, tot això no sembla preocupar-lo massa. Després de setanta anys de producció pictòrica, va dir només, en el pregó de Blanes, que de la seva trajectòria artística "la història ja en parlarà en el degut temps". Potser no en parlarà, però, tal com van les coses, si no ens afanyem tots plegats a fer-ne la reivindicació oportuna. Homenatjat fa poc a Cadaqués i ara a Blanes, de punta a punta de la Costa Brava, aquest artista silenciós de vuitanta-sis anys encara fa honor als versos de J.V. Foix:

*"I ve en Planells
que amb els pinzells
eixampla el temps
amb clarors noves".*

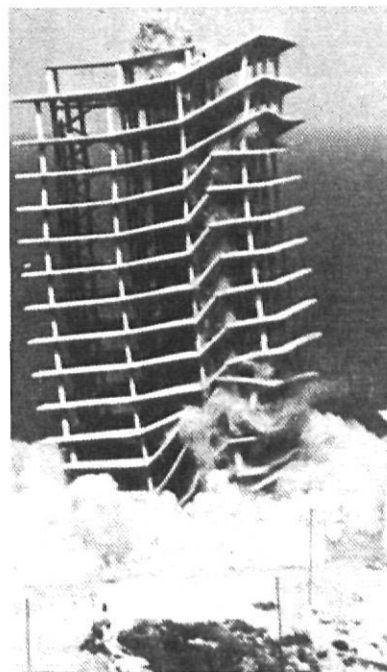
Les Gavarres, de dol

El dossier del número anterior de la *Revista*, dedicat a les Gavarres, va assolir la seva recta final sota el signe de la malastrugança. A punt de tancar l'edició —amb el temps just per encabir-hi una dedicatòria pòstuma— moria, de manera sobtada i imprevisible, Judith Barcelona, biòloga que coneixia pam a pam el massís i que havia intervingut en la confecció i coordinació del dossier al costat del seu marit, Josep Matas.

Per tal de redactar sense errors biogràfics la nota necrològica d'urgència, vam demanar informació al pedagog Joaquim Franch, un altre defensor de les Gavarres que acabava d'escriure per al dossier l'article sobre la gestió del futur Parc Natural. Ell ens va parlar de la Judith com d'una enamorada de les Gavarres, fins al punt d'haver volgut que les seves cendres fossin escampades sobre l'indret. Quinze dies més tard, mentre el número sortia al carrer, en Quim Franch moria d'una manera igualment sobtada i imprevisible.

Mai no hauriem pogut imaginar que un dossier preparat amb tantes il·lusions compartides portés el tràgic seguici de dues desaparicions fulminants. Les nostres pàgines s'han impregnat de dol per la doble pèrdua i aquestes ratlles són el testimoni del nostre desconsol. Però les cendres escampades de la Judith i les despulles d'en Quim enterrades a Celrà, als primers contraforts del massís, ens permeten de creure en una sembra que algun dia donarà per a les Gavarres el fruit que ells esperaven i que tots desitgem.

NARCÍS-JORDI ARAGÓ

• Aquesta demolició d'un edifici arran de mar s'ha produït fa poc en un poble de la costa d'Alacant. El testimoni gràfic ens mostra, com en un somni, la imatge d'allò que potser s'hauria hagut de fer un dia a molts pobles de la nostra costa i a alguns de l'interior.

• Al segon número de la revista *Vitrina*, del Museu Comarcal de la Garrotxa, s'estudien les relacions de Xavier Nogués amb Olot i amb l'Escola Superior de Paisatge. Joan Maragall anava a la Garrotxa els estius, i va conèixer els vèrds de La Fageda d'en Jordà. Nogués va descobrir els colors inesperats de les altres estacions i va fer a Xavier Benguerel aquesta confidència: "Si poguéssiu viure una sola tardor en aquest país, us quedariu per sempre més a Olot o us morríeu d'enyorança".